

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/1/2024
Identifikačné číslo spisu:	1116227502
Dátum vydania rozhodnutia:	21.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1116227502.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne nadácie Lacontha Foundation, Lichtenštajnské kniežatstvo, 9494 Schaan, Bahnhofstrasse 15, IČ: FL-0002.064.731-8, zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Fulecom, Bratislava, Živnostenská 2, proti žalovanému D.. P. Z., narodenému XX. F. XXXX, B., F. XXX/XX, zastúpenému advokátskou kanceláriou Jakubčák, advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, Michalská 14, IČO: 47 255 706, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-64Ecud/40/2016, pôvodne na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 64Ecud/40/2016, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2023 č. k. 18CoE/263/2021 - 719, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením z 27. marca 2017 č. k. 60Ecud/40/2016-447 zamietol návrh žalobkyne na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne, Súdom Lorda Kancelára, Kráľovským súdnym dvorom, sp. zn. 6678/2008, sp. zn. DCC/000107/14 zo 17. apríla 2014, na území Slovenskej republiky (výrok I.) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania (výrok II.). Z odôvodnenia vyplýva, že dňa 29. decembra 2016 bol súdu doručený návrh na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a to Osvedčenia o nákladoch sp. zn. DCC/000107/14 zo 17. apríla 2014, vydaného Vrchným súdom v Londýne, Súdom Lorda kancelára, Kráľovským súdnym dvorom Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, podľa ust. Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001. Súd uviedol, že sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne o splnení podmienok na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia na území Slovenskej republiky, ktorých splnenie videla žalobkyňa v tom, že vykonateľnosť bola 9. septembra 2016 potvrdená vydávajúcim anglickým súdom v zmysle článkov 54 a 58 nariadenia Brusel I. Na uvedenom základe súd uzavrel, že Kráľovský súd pri vrchnom súde pre Anglicko a Wales nemohol vydať osvedčenie o pravosti uvedeného rozhodnutia podľa čl. 54, čl. 58 a prílohy V nariadenia Brusel I. Ak ho aj vydal, bolo v predmetnej právnej veci irelevantné. Vzhľadom na negatívnu enumeráciu konaní, na ktoré sa nariadenie Brusel I

nevzťahuje, a teda na absenciu právneho dôvodu vyplývajúceho z nariadenia Brusel I na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne na území Slovenskej republiky, zamietol návrh.

1.1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „súd druhej inštancie“) uznesením z 26. októbra 2018 č. k. 18CoE/350/2017-574 zrušil uznesenie okresného súdu z 27. marca 2017 č. k. 60Ecud/40/2016-447 a vec vrátil súdu prvej inštancie s vyslovením potreby preskúmania uznateľnosti rozhodnutia - Osvedčenia o nákladoch, sp. zn. DCC107/14 zo dňa 17. apríla 2014, vydané Vrchným súdom v Londýne s prihladením na výhradu verejného poriadku a s prihladením na argumenty žalovaného, uvedené v návrhu na zamietnutie uznania rozhodnutia, ktoré odvolací súd považoval za potrebné posúdiť ako samostatné podanie spochybňujúce uznateľnosť cudzieho rozhodnutia.

2. Okresný súd Bratislava I opätovne rozhodol uznesením z 9. júna 2021 č. k. 64Ecud/40/2016- 628 tak, že uznal rozhodnutie č. DCC107/14 zo dňa 17. apríla 2014, vydané Vrchným súdom v Londýne, Súdom Lorda Kancelára, Kráľovským súdnym dvorom Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, voči štátnemu občanovi Slovenskej republiky; P. Z., narodený XX. F. XXXX, bytom F. Č.. XXX/XX, XXX XX B..

2.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že v zmysle zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu zo 26. októbra 2018 č. k. 18CoE/350/2017-574 preskúmal uznateľnosť rozhodnutia, ktoré je predmetom tohto konania s prihladením na výhradu verejného poriadku a s prihladením na argumentáciu povinného uvádzanú v návrhu na zamietnutie uznania, skonštatoval, že v zmysle čl. 33 ods. 2 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. 12. 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len Nariadenie Brusel I) cudzie rozhodnutie - Osvedčenia o nákladoch, sp. zn. DCC107/14 zo dňa 17. apríla 2014, vydané Vrchným súdom v Londýne vyhovuje podmienkam, ktoré pre uznanie ustanovuje Nariadenie Brusel I a v zmysle čl. 66 ods. 2 nariadenia EÚ č. 1215/2012 sa na toto konanie vzťahuje Nariadenie Brusel I , nakoľko Osvedčenia o nákladoch, sp. zn. DCC107/14 bolo vydané pred 10. januárom 2015.

2.2. Súd prvej inštancie mal za osvedčené, že v súvislosti s rozhodnutím - Osvedčením o nákladoch sp. zn. DCC107/14 nedošlo k porušeniu právneho predpisu, resp. práva, ktoré je v našom právnom poriadku považované za zásadné a to z dôvodov, že dňa 22. januára 2010 sp. zn. 6678/2008 bol v predmetnej veci vydaný príkaz, ktorým bola zrušená spoločnosť GBI Investments Ltd (ďalej len „GBI“) likvidáciou a ktorým bolo nariadené, aby boli pribratí do konania o posudzovaní nákladov B. P. a P. Z. ako odporcovia 2/ a 3/, a to pre účely rozhodnutia o tom, či obom, alebo ktorémukkoľvek z nich súd nariadi, aby uhradili všetky alebo časť nákladov navrhovateľa, ktoré vynaložil v priebehu konania uvedeného pod č. 6678/2008, na úhradu ktorých bola zaviazaná spoločnosť GBI v zmysle § 51 britského zákona o Najvyššom súde z roku 1981. Zároveň týmto príkazom súd povolil navrhovateľovi, aby v súlade s ustanovením 12. britských predpisov o Insolventnosti z roku 1986 doručil odporcom 2/ a 3/ tento príkaz a ďalšie súvisiace dokumenty na adresy odporcu 2/ a odporcu 3/, ktoré boli súdu známe z doterajšieho konania s menovanými. Dodatkom k rozsudku č. 6678/2008 zo dňa 4. júla 2011, súd rozhodol, že B. P. a P. Z. vstúpili do konania ako odporcovia 2/ a 3/ za účelom rozhodnutia, či obaja alebo ktorýkoľvek, z nich by mal byť povinný zaplatiť všetky alebo časť nákladov navrhovateľa. V tomto dodatku k rozsudku súd v bode 5. ďalej konštatuje, že zmenený návrh, na základe ktorého boli pribratí do konania im bol riadne doručený e-mailom, faxom ako aj na adresu bydliska, pričom výslovne uviedol, že doručovanie bolo v súlade s Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 (EC Service Regulation). V bode 6 dodatku k rozsudku súd uvádza, že v časti konania o náhrade nákladov nepriamymi účastníkmi, o B. P. a P. Z. „nebolo počuť nič“, a to napriek tomu, že obaja požiadali odvolací súd o povolenie podať odvolanie proti Príkazu zo dňa 22. 01. 2010 č. 6678/2008, ktoré im bolo zamietnuté dňa 31. 08. 2010 sudcom Ethertonom. V bodoch 10. až 12. dodatku k rozsudku ďalej súd konštatuje, že B. P. a P. Z. riadili obranu spoločnosti GBI Investments Ltd v tomto konaní, aktívne sa ho zúčastňovali, podávali rôzne návrhy a vyhlásenia a že súdne konanie aj financovali. Ďalej dospel súd k záveru, že toto konanie sa neviedlo v prospech spoločnosti GBI Investments Ltd, ale v prospech B. P. a P. Z. ako majiteľov spoločnosti GBI, v dôsledku čoho je daný dôvod na to, aby bolo nariadené uhradenie nákladov konania im. Dodatkom k rozsudku č. 6678/2008 zo

dňa 4. júla 2011 súd nariadil, aby B. P. a P. Z. spoločne a nerozdielne zaplatili náklady navrhovateľa. Následne dňa 17. mája 2012 bolo právnym zástupcom navrhovateľa v predmetnom konaní sp. zn. 6678/2008- advokátskou kanceláriou Nabarro LLP, vyhotovené Oznámenie o začatí posudzovania nákladov adresované odporcom - spoločnosti GBI, B. P. a P. Z., v ktorom bolo konštatované, že na základe Príkazu a Dodatku k rozsudku zo dňa 4. júla 2011, bolo vypracované vyúčtovanie nákladov konania č. 6678/2008, vynaložených navrhovateľom, pričom ich suma bola vyčíslená na 724.580,27 GBP. Súčasťou podania bolo poučenie odporcov o možnosti podať proti tomuto vyúčtovaniu protest v lehote 21 dní odo dňa doručenia oznámenia, súčasne boli upozornení, že ak nebude podaný protest, právny zástupca navrhovateľa požiada súd o vydanie súdneho potvrdenia na plnú výšku nákladov tak, ako je vyčíslená vo vyúčtovaní. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že listom zo dňa 24. marca 2014 zaslal britský súdny orgán (HM Courts & Tribunals Service) právnemu zástupcovi navrhovateľa v konaní č. 6678/2008 dokument preukazujúci, že P. Z., odporcovi v konaní pred tunajším súdom, boli doručené Oznámenie o začatí posudzovania nákladov, Vyúčtovanie nákladov navrhovateľa, ktoré sú odporcovia povinní uhradiť podľa súdneho príkazu zo dňa 22. januára 2010 a 4. júla 2011 č. 6678/2008, Dodatok k rozsudku č. 6678/2008 zo dňa 4. júla 2011, všetky dokumenty úradne preložené do slovenského jazyka. Tento fakt preukazuje Osvedčenie o doručení predmetných dokumentov odporcovi vystavené súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 15Ccud/5/2013, v súlade s článkom 10 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č.1393/2007 zo dňa 10. marca 2014. Z osvedčenia vyplývalo, že predmetné dokumenty boli doručené P. Z. dňa 16. januára 2014 na základe fikcie, nakoľko si odporca zásielku neprevzal. V zmysle čl. 7 v spojení s čl. 9 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007sa za dátum doručenia považuje deň, kedy bola písomnosť doručená v súlade s právnym poriadkom prijímajúceho členského štátu, pričom súd konštatoval, že doručovanie bolo v súlade s vtedy platným Zákonom č. 99/1963 Zb. Občianskym súdnym poriadkom, ktorý v § 47 upravoval doručovanie súdnych písomností určených do vlastných rúk formou tzv. fikcie doručenia. V danom prípade boli podľa súdu prvej inštancie tieto podmienky splnené, keďže poštový doručovateľ vyznačil na obálke (doručenke), napriek opakovanému pokusu o doručenie zásielky, táto nebola doručená a bola uložená na pošte, pričom nebola prevzatá ani v odbernej lehote. Na obálke je vyznačený dátum 16. január 2014, kedy sa zásielka vrátila súdu, ktorý sa považuje za deň doručenia tejto zásielky v súlade s uvedenými právnymi predpismi Slovenskej republiky. Vzhľadom k skutočnosti, že odporca nevzniesol proti Vyúčtovaniu zo dňa 17. mája 2012 žiadne námietky, a to napriek tomu, že mu bolo toto vyúčtovanie ako aj všetky ostatné relevantné súvisiace dokumenty doručené, požiadal navrhovateľ britský súd o vydanie Osvedčenia o trovách, proti ktorým strana v lehote danej súdom nevzniesla námietky (Default Costs Certificate). Následne bolo dňa 17. apríla 2014 v predmetnej právnej veci vydané Vrchným súdom v Londýne Osvedčenie o trovách, proti ktorým strana v lehote nevzniesla námietky (Default.Costs Certificate), v ktorom bolo P. Z. uložené, aby zaplatil náklady konania sp. zn. 6678/2008, ktoré boli vynaložené navrhovateľom, vo výške 724.720,27 GBP. Listom z 24. júna 2016 zaslal britský súdny orgán (HM Courts & Tribunals Service) právnemu zástupcovi navrhovateľa v konaní č. 6678/2008 dokument preukazujúci, že odporcovi bolo doručené Rozhodnutie spolu so súvisiacimi dokumentami a ich úradným prekladom do slovenského jazyka. Uvedené mal súd prvej inštancie za preukázané z Osvedčenia o doručení predmetných dokumentov vydaného Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 9Ccud/2/2016 zo dňa 16. júna 2016, v súlade s článkom 10 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z ktorého vyplýva, že predmetné dokumenty boli doručené odporcovi dňa 8. mája 2016, pričom následne potom bolo dňa 9. septembra 2016 Vrchným súdom pre Anglicko a Wales, Súdom Lorda kancelára vydané Osvedčenie podľa čl. 54 a 58 Nariadenia Brusel I, ktoré navrhovateľ priložil k návrhu na začatie tohto konania. V uvedenom osvedčení britský súdny orgán potvrdil, že dňa 16. januára 2014 bola žalovanému doručená písomnosť, ktorou sa začalo konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia, ktorého vykonateľnosť sa navrhuje vyhlásiť. Touto písomnosťou bolo Oznámenie zo dňa 17. mája 2012 ktoré bolo odporcovi doručené spolu so súvisiacimi dokumentami, čo preukazuje osvedčenie vydané Okresným súdom Bratislava I z 10. marca 2014 sp. zn. 15Ccud/5/2013.

2.3. Na základe vyššie uvedených skutočností, súd prvej inštancie nezistil žiadne dôvody pre neuznanie rozhodnutia podľa čl. 34 Nariadenia (ES) č. 44/2001 a z dôvodu, že v konaní nebolo zistené, že uznanie je v zjavnom rozpore s verejným poriadkom členského štátu, v ktorom sa o uznanie žiada, že rozsudok bol vydaný bez účasti žalovaného v konaní, ak sa mu nedoručila písomnosť, ktorou sa začalo konanie

alebo rovnocenná písomnosť v dostatočnom čase a takým spôsobom, aby si mohol zabezpečiť obhajobu, okrem prípadu, že žalovaný opomenul začať konanie ktorým by napadol rozsudok, keď tak mohol urobiť, a súd prvej inštancie taktiež nezistil dôvody pre neuznanie rozhodnutia v zmysle čl. 34 ods. 2, ods. 3 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001.

3. Krajský súd v Bratislave o odvolaní žalobkyne a žalovaného rozhodol tak, že uznesením z 24. novembra 2023 č. k. 18CoE/263/2021-719 uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 64Ecud/40/2016-628 z 9. júna 2021 zmenil tak, že neuznal rozhodnutie č. DCC107/14 zo 17. apríla 2014, vydané Vrchným súdom v Londýne, Súdom Lorda Kancelára, Kráľovským súdnym dvorom Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, voči štátnemu občanovi Slovenskej republiky; P. Z., narodený XX. F. XXXX, bytom F. Č.. XXX/XX, XXX XX B. (výrok I); žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, (výrok II) a žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok III).

3.1. Krajský súd prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania a po oboznámení sa s obsahom spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania žalovaného, dôvodmi odvolania žalobkyne, ako aj predloženými návrhmi dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku o uznaní cudzieho rozhodnutia potrebné podľa ustanovenia § 388 CSP zmeniť, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Odvolací súd sa oboznámil s napadnutým uznesením ako aj obsahom celého spisu a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o uznaní cudzieho rozhodnutia, nie je správne.

3.2. Z obsahu spisu mal odvolací súd jednoznačne preukázané, že žalobkyňa sa domáhala návrhom doručeným súdu dňa 29. januára 2016 v zmysle čl. 38 a nasl. nariadenia Brusel I vyhlásenia vykonateľnosti rozhodnutia vydaného Súdom Lorda Kancelára pod č. DCC/000107/14 dňa 17. apríla 2014 v prospech Lacontha Foundation a v neprospech odporcov 1./ GBI Investments Limited, 2./ B. P., 3./ P. Z. osvedčeného Osvedčením o vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia v štáte pôvodu vydané Kráľovským súdom pri Vrchnom súde pre Anglicko a Wales dňa 9. septembra 216 podľa čl. 54 a 58 Nariadenia o súdnych rozsudkoch a súdnych urovnaniach, rozhodnutie, ktoré konštatuje v bode 4.5: „Keďže ste nevzniesli žiadne námietky v súvislosti s vyčíslením výdavkov [navrhovateľa], náklady pohľadávky boli uznané a teraz je splatná celková suma 724.720,27 GBP. Musíte túto sumu zaplatiť [navrhovateľovi] [do 21 dní od dátumu tohto nariadenia]. Ďalej rozhodnutie obsahuje v bode 4.5. označenie dátumu, od ktorého vzniká nárok na náhradu úrokov z omeškania ako aj vyčíslenie fixných nákladov. Z obsahu pripojeného rozhodnutia, opatreného úradným prekladom prekladateľa z jazyka anglického V. U. vyplýva, že označeným cudzím rozhodnutím boli odporcovia zaviazaní zaplatiť navrhovateľovi výdavky 724.720,27 GBP, a to do 21 dní od dátumu jeho vydania.

3.3. Spor účastníkov konania a z neho vyplývajúca a právne významná otázka pre rozhodnutie o odvolaní spočívala v tom, či v danom prípade sú splnené formálne požiadavky na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia vydaného Súdom Lorda Kancelára pod č. DCC/000107/14 zo dňa 17. apríla 2014 a či predmetné cudzie rozhodnutie a s ním súvisiace konanie je v súlade s verejným poriadkom Slovenskej republiky vrátane práva Európskej únie. Odvolací súd sa zaoberal námietkami a odvolacími dôvodmi žalovaného, odvolacími dôvodmi žalobkyne, ako aj prijatým záverom súdu prvej inštancie ohľadne posúdením možnosti a dodržania náležitostí vydaného Osvedčenia v zmysle čl. 53 Brusel I, ako aj rozporu s verejným poriadkom Slovenskej republiky.

3.4. Jednou z formálnych náležitostí, ktorú súd skúmal bola existencia osvedčenia podľa čl. 54 a prílohy V Nariadenia. Osvedčenie vydáva na návrh zainteresovaného účastníka súd alebo príslušný orgán členského štátu, v ktorom bol rozsudok vydaný. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd preskúmal obsah Osvedčenia založeného na č. l. 13 spisu a z neho zistil, že predložené Osvedčenie zo dňa 9. septembra 2016 trpí formálnymi nedostatkami. Príloha V Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 obsahuje vzor Osvedčenia podľa čl. 54 a 58 Nariadenia pre rozsudky a súdne zmiery. Zo vzoru je zrejmé, že pod bodom 4.4 má byť uvedený dátum doručenia písomnosti, ktorou sa začalo konanie, ak sa žalovaný

konania nezúčastnil. Na Osvedčení zo dňa 9. septembra 2016 je však uvedený nečitateľný text písaný rukou, kde bol pôvodne uvedený dátum prečiarknutý a prepísaný na dátum 17. apríl 2014. Z uvedeného mal odvolací súd dôvodnú pochybnosť o pravosti údajov uvádzaných v Osvedčení. Zo samotného textu Osvedčenia je zrejmé, že odporcovia B. P. a P. Z. sa osobne konania nezúčastnili. Taktiež zavádzajúcim a pochybným sa odvolaciemu súdu javí aj bod 4.5 Osvedčenia, kde je lehota na splnenie povinnosti určená 14 dní od dátumu tohto nariadenia, pričom je číslo prečiarknuté a prepísané rukou na 21 dní. Uvedené pochybnosti neodstránil ani úradný preklad Osvedčenia, ktorý údaje obsahuje. Dátum doručenia písomnosti, ktorou sa začalo konanie, ak sa žalovaný konania nezúčastnil je podstatnou a nevyhnutnou náležitosťou Osvedčenia, preukazujúcu vedomosť odporcu o konaní, ktorého výsledkom je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie ukládajúce účastníkom povinnosť tak, aby odporca mohol v základnom konaní využiť na svoju obranu všetky procesné prostriedky, ktoré mu príslušný predpis členského štátu poskytuje, ako aj jednoznačnosť vydaného rozhodnutia zaväzujúceho na plnenie, čo nie je možné prehliadnuť.

3.5. Vzhľadom na zistenie vyššie uvedených nedostatkov Osvedčenia, ktoré vyvolávajú dôvodné pochybnosti o pravosti cudzieho rozhodnutia, sa nebolo možné stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, keď uznal cudzie rozhodnutie, nakoľko tieto bránia materiálnej vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia.

3.6. Odvolací súd sa ďalej zaoberal odvolacou námietkou žalovaného týkajúcou sa doručenia Oznámenia o začatí posudzovania nákladov, Vyúčtovanie nákladov žalobkyne, ktoré je žalovaný povinný uhradiť podľa súdneho príkazu zo dňa 22. januára 2010 a 4. júla 2011 č. 6678/2008, Dodatok k rozsudku č. 6678/2008 zo dňa 4. júla 2011. Vo vzťahu k doručeniu predmetných listín, súd prvej inštancie ustálil, že žalovaného P. Z. boli dňa 16. januára 2014 na základe fikcie doručené vyššie uvedené listiny, nakoľko si žalovaný zásielku neprevzal. V zmysle čl. 7 v spojení s čl. 9 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 sa za dátum doručenia považuje deň, kedy bola písomnosť doručená v súlade s právnym poriadkom prijímacieho členského štátu, pričom skonštatoval, že uvedené bolo v súlade s ust. § 47 vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku. Odvolací súd sa však s týmto záverom súdu prvej inštancie nestotožnil.

3.7. Z vykonaného dokazovania mal odvolací súd jednoznačne zistené, že žalovanému neboli doručené písomnosti cudzieho orgánu, súdu sa vrátila neprevzatá zásielka v odbernej lehote s vyznačeným dátumom 16. január 2014. Vzhľadom k tejto skutočnosti, žalovaný voči vydanému rozhodnutiu, ktorým schválil povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 724.720,27 GBP ako náhradu nákladov žalôb v konaní vedenom Vrchným súdom v Londýne pod sp. zn. 6678/2008 o likvidáciu spoločnosti GBI INVESTMENTS LIMITED, číslo spoločnosti 03137619, ktorého nebol ani účastníkom, nemohol podať námietky, ktorých nepodanie bolo dôvodom vydania Osvedčenia o nákladoch sp. zn. DCC/000107/14 zo dňa 17. apríla 2014, vydaného Vrchným súdom v Londýne, Súdom Lorda kancelára, Kráľovským súdnym dvorom Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a zaviazanie žalovaného na ich úhradu. Rozhodnutie anglického súdu bolo jednoznačne vydané bez účasti zaviazaného účastníka v konaní, rozhodnutie bolo vydané bez jeho vedomia a prítomnosti, nebol mu doručený návrh na začatie konania, predvolanie na pojednávanie, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a účinne obhajovať svoje práva, čo je ďalším dôvodom vylučujúcim uznanie a vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia pre rozpor s verejným poriadkom pre kolíziu s ochranou základných práv žalovaného.

3.8. Podľa odvolacieho súdu žalobkyňa v tomto konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, že bol žalovaný riadne predvolaný na pojednávanie, resp. že mu bol doručený návrh na začatie konania a mal možnosť sa k nemu vyjadriť, nepreukázal, že mu nebola odňatá možnosť konať pred súdom, že by mu bolo doručené rozhodnutie v súlade s Nariadením Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 1393/2007, že by bol poučený o možnosti podať proti rozhodnutiu opravný prostriedok. Z uvedeného bolo zrejmé, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie správnym smerom, nevyvodil z neho správne závery a vec napokon nesprávne posúdil. Z uvedených dôvodov preto návrhu nevyhovel.

3.9. Vo vzťahu k aplikácii výhrady verejného poriadku odvolací súd upriamil pozornosť na uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 č. k. 2Cdo/149/2017-151, v ktorom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobne touto otázkou zaoberal a ustálil, že „uznanie rozhodnutia, ktoré neobstoí z hľadiska ochrany základných práv, by bolo v rozpore s verejným poriadkom a v konečnom dôsledku aj s ústavným poriadkom.“

3.10. K odvolacej námietke žalobkyne k procesnému postupu súdu prvej inštancie, odvolací súd doplnil, že vzhľadom na takto zistený skutkový stav, bolo irelevantné zaoberať sa touto námietkou, nakoľko jej vyriešenie by nemalo na záver prijatý odvolacím súdom žiadny vplyv. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v súlade s § 388 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh žalobkyne na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia zamietol a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na ich náhradu.

4. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4.1.1. Predmetná vada uznesenia a postupu krajského súdu pri jeho vydaní, spočíva podľa dovolateľky predovšetkým v tom, že toto rozhodnutie nie je riadne odôvodnené, keďže kľúčové závery sú úplne svojvoľné. Z tohto dôvodu je napadnuté uznesenie vecne nepreskúmateľné. Odvolací súd sa dopustil vady zmätočnosti tiež tým, že nevyzval strany konania v zmysle ustanovenia § 382 CSP, aby sa vyjadrili k jeho zámeru právne posudzovať vec tak, že z dôvodu pochybností o pravosti Osvedčenia z 9. septembra 2016, a z toho prameniacych pochybností o pravosti Cudzieho rozhodnutia, je vylúčené uznanie a vykonateľnosť Cudzieho rozhodnutia pre rozpor tohto rozhodnutia s verejným poriadkom a pre kolíziu s ochranou základných práv žalovaného. Odvolací súd sa dopustil vady zmätočnosti aj tým, že nenariadil pojednávanie, ak mal pochybnosti o pravosti Osvedčenia z 9. septembra 2016, ktoré nenamietal žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v podanom odvolaní. Odvolací súd sa dopustil vady zmätočnosti aj tým, že v dôsledku nesprávnych a úplne neodôvodnených kľúčových záverov sa vôbec nezaoberal argumentáciou, ktorú uplatnila žalobkyňa vo svojom odvolaní podanom proti uzneseniu súdu prvej inštancie.

4.1.2. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na dvoch kľúčových záveroch, a to na prvom kľúčovom závere, že existujú pochybnosti o pravosti údajov v Osvedčení z 9. septembra 2016, ktoré žalobkyňa predložila spolu s Cudzím rozhodnutím, a na druhom kľúčovom závere, že žalovanému nebola dňa 16. januára 2014 doručená písomnosť, ktorou sa začalo konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie Cudzieho rozhodnutia, v dôsledku čoho žalovaný nemohol podať voči rozhodnutiu, ktorým britský súd schválil povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni vymáhanú sumu, námietky, ktorých nepodanie bolo napokon dôvodom vydania Cudzieho rozhodnutia. Dovolateľka poukázala na konanie súvisiace s konaním vedeným pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 63Ecud/47/2015, v ktorom sa navrhovateľ - Q. J. K., likvidátor GBI INVESTMENTS LIMITED v likvidácii (konkurze) domáhal voči P. Z. vyhlásenia vykonateľnosti iného rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne, a to rozhodnutia zo dňa 7. augusta 2012, č. k. DCC/000213/2012. V tomto konaní bol uznesením zo dňa 4. marca 2016, č. k. 63Ecud/47/2015-82, návrh navrhovateľa zamietnutý, a na jeho odvolanie Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. júna 2020, č. k. 21CoE/51/2019-311, toto rozhodnutie potvrdil. Na dovolanie navrhovateľa však Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením zo dňa 14. júna 2023, sp. zn. 9Cdo/114/2021 rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, pričom mu uložil nariadiť pojednávanie a vykonať na ňom dôkazy preukazujúce doručenie cudzieho rozhodnutia žalovanému, resp. ďalšie skutočnosti na účely posúdenia opodstatnenosti návrhu navrhovateľa a námietok žalovaného (žalobkyňa uviedla ako súvisiace konanie).

4.1.3. Podľa dovolateľky krajský súd totiž nadobudol pochybnosti o pravosti Cudzieho rozhodnutia napriek tomu, že toto bolo nepochybne vydané britským justičným orgánom (pochybnosti v tomto smere neboli odvolacím súdom ani žalovaným prezentované) a že každý manuálny vstup nachádzajúci sa na Cudzom rozhodnutí je opatrený úradnou pečiatkou britského justičného orgánu, a že k tomuto

rozhodnutiu bolo následne vydané aj Osvedčenie z 9. septembra 2016. Je nepochybné, že ak by britský justičný orgán mal pochybnosti o pravosti Cudzieho rozhodnutia z dôvodu existencie manuálnych vstupov do tohto rozhodnutia, Osvedčenie z 9. septembra 2016 by nikdy nevydal.

4.1.4. Druhý z kľúčových záverov považuje žalobkyňa za absolútne svojvoľný, keďže z uznesenia krajského súdu nie je možné zistiť, ako k nemu odvolací súd dospel. Z uznesenia krajského súdu teda vôbec nie je zrejmé, prečo považoval odvolací súd uznanie a výkon Cudzieho rozhodnutia za vylúčený pre rozpor s verejným poriadkom pre kolíziu s ochranou základných práv žalovaného.

4.1.5. Dovolateľka je toho názoru, že odvolací súd sa pri vydávaní uznesenia dopustil vady zmätočnosti aj tým, že neuplatnil postup podľa § 382 CSP. Okrem vyššie opísaných nedostatkov odôvodnenia uznesenie odvolací súd zaťažil konanie vadou zmätočnosti aj tým, že nenariadil pojednávanie v predmetnej veci, a to napriek tomu, že v tomto druhu konania je, podľa čl. 43 ods. 3 Nariadenia Brusel I, práve odvolacie konanie konaním, kde má prebiehať dokazovanie. Ak mal odvolací súd pochybnosti ohľadne pravosti Osvedčenia z 9. septembra 2016, mal v odvolacom konaní vykonať za týmto účelom dokazovanie priamo na pojednávaní, v rámci ktorého by vznikol priestor na ich odstránenie. Odvolací súd však dovolateľku na pochybnosti ohľadne pravosti predloženého rozhodnutia nijakým spôsobom neupozornil, neumožnil mu v tejto veci podať svoje vysvetlenie, resp. za týmto účelom navrhnúť vykonanie dôkazov na pojednávaní. Rovnako, ak mal odvolací súd nejaké skutkové pochybnosti o doručovaní listín žalovanému v rámci doručovacích konaní vedených Okresným súdom Bratislava I, tieto mohli a mali byť odstránené dokazovaním na pojednávaní.

4.1.6. Dovolateľka má za to, že v prípade, ak už bolo iniciované konanie o vyhlásenie cudzieho rozhodnutia, je celkom zjavne bezvýznamné iniciovať konanie o uznanie/odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia, keďže všetky otázky, ktoré môžu byť predmetom konania o uznanie/odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia, je možné riešiť aj v konaní o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. Konanie o uznanie/odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia, má význam predovšetkým v prípade, ak cudzie rozhodnutie neukladá žiadnu povinnosť, v dôsledku čoho nemôže nadobudnúť vykonateľnosť (napr. rozhodnutie vydané na základe určovacej žaloby), alebo v prípade, ak síce povinnosť ukladá, ale nebolo potrebné iniciovať vykonávacie konanie (povinný subjekt je ochotný dobrovoľne plniť) a teda ani konanie o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia.

4.1.7. Rovnako dovolateľka nesúhlasila vo svojom dovolaní s interpretáciou záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného v konaní sp. zn. 2Cdo/149/2017, v ktorej súd prvej inštancie uviedol v bode 11 uznesenia okresného súdu. Nikde v odôvodnení uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je uvedené, že „...súd konajúci o vyhlásení vykonateľnosti rozhodnutia musí mať najskôr zodpovedanú aj otázku uznania cudzieho rozhodnutia, kde je daný priestor na skúmanie rozporu cudzieho rozhodnutia s verejným poriadkom a inými taxatívne vymedzenými prekážkami brániacimi jeho prípadnému uznaniu.“ Ak by sa aj takýto záver v uvedenom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nachádzal, takýto záver automaticky neznamená, že súd konajúci o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia musí mať otázku uznania cudzieho rozhodnutia zodpovedanú vo forme samostatného rozhodnutia, znamená len toľko, že pred vydaním rozhodnutia o takomto návrhu sa musí s touto otázkou vysporiadať. V tomto kontexte je podľa žalobkyni potrebné vnímať odkaz Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odôvodnení jeho rozhodnutia na čl. 32 až 56 Nariadenia Brusel I, t. j. ako odkaz na kapitolu nariadenia upravujúcu uznávanie a výkon cudzích rozhodnutí. Nijakým spôsobom z tohto odkazu nie je možné dovodiť, že je potrebné rozhodovať samostatným rozhodnutím o uznaní cudzieho rozhodnutia v rámci prebiehajúceho konania o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia v prípade, ak odporca podá návrh na odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia.

4.1.8. Odvolací súd na žiadny z vyššie uvedených argumentov žalobkyne uvedených v jej odvolaní nereagoval s odôvodnením, že vzhľadom na skutkový stav zistený odvolacím súdom bolo irelevantné zaoberať sa odvolacími námietkami žalobkyne, nakoľko ich vyriešenie by nemalo žiadnym vplyv na závery prijaté odvolacím súdom v uznesení. Dovolateľka je presvedčená, že odvolací súd mal na tieto

námietky reagovať a vyjadriť sa k jeho argumentácii namietajúcej procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý o návrhu žalobkyne na vyhlásenie vykonateľnosti Cudzieho rozhodnutia na území SR rozhodol tak, že Cudzie rozhodnutie nevyhlásil za vykonateľné, ale rozhodol o jeho uznaní voči žalovanému ako občanovi Slovenskej republiky. Rozhodol teda v rozpore so žalobným návrhom uplatneným žalobkyňou.

4.2. K dovolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný; dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobkyne zamietol alternatívne odmietol. V prvom rade spochybnil oprávnenie advokáta JUDr. Milana Fuleca podať v mene žalobkyne dovolanie a zastupovať ju v dovolacom konaní. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že existuje nezhoda medzi obsahom Cudzieho rozhodnutia a jeho Osvedčením a tiež, že tieto podklady majú zásadné a neodstrániteľné nedostatky. Žalovaný upriamil pozornosť na to, že tá istá žalobkyňa sa na základe obdobne prepisovaného súdneho rozhodnutia domáhala vyhlásenia vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia žalobkyňou uvádzaného súdu- Oddelenia kancelára pri Vysokom súdnom dvore pre Anglicko a Wales, na tú istú sumu voči pánovi B. P. Meno B. P. je uvedené i v tomto konaní predloženom Cudzom rozhodnutí. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenej inej veci voči B. P. uznesením z 28. februára 2018, sp. zn. 2Cdo/149/2017 zamietol obdobné dovolanie tej istej žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 13. januára 2016 sp. zn. 22CoE/166/2015, ktorým bolo potvrdené zamietavé uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 3. júna 2015, č. k. 60Ecud/8/2015-78. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí prijal a vyslovil závery týkajúce sa tých istých nedostatkov, ako boli zistené i v tomto konaní. Proti uzneseniu z 28. februára 2018, sp. zn. 2Cdo/149/2017 v uvedenej inej veci voči pánovi B. P. bola podaná ústavná sťažnosť, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením IV. ÚS 582/2018-29 zo dňa 15. novembra 2018 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd upriamil pozornosť na povinnosť žalobkyne predložiť také vyhotovenie cudzieho rozhodnutia, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti, a tieto závery sú plne aplikovateľné i v tomto konaní. Dovolací súd v uznesení sp. zn. 2Cdo/149/2017 v súvislosti s predmetom konania poukázal aj na aplikáciu výhrady verejného poriadku.

4.3. K vyjadreniu žalovaného sa dovolateľka vyjadrila podaním zo 14. novembra 2024, v ktorom uviedla, že podanie žalobkyne neobsahuje žiadne tvrdenia, a ani skutkovú alebo právnu argumentáciu, ktoré by boli spôsobilé spochybniť prípustnosť a vecnú opodstatnenosť podaného dovolania, na základe čoho navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou dovolacieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z

akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

12.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

12.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

14. V danom prípade má byť predmetom dovolacieho prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. Vo svetle záverov veľkého senátu občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu vyslovených v uznesení z 10. mája 2023 sp. zn. 1VCdo/1/2023 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 22/2023 je dovolanie podľa § 420 CSP voči takému rozhodnutiu prípustné.

15. Dovolací súd považuje za prospešné pripomínať, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených námietok skúmal, či došlo k žalobkyňou namietanej procesnej vade, ktorá by zároveň dosahovala intenzitu

porušenia práva žalobkyne na spravodlivý proces; takú v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

16. Rozhodovanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia treba považovať za integrálnu súčasť civilného sporového konania spadajúcu pod čl. 46 ods. 1 Ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Z uvedeného vyplýva, že procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia (čl. 38 a nasl. Nariadenia Brusel I v spojení s CSP), treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

17. Konanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia podľa čl. 38 a nasl. nariadenia Brusel I je špecifickým konaním, ktorého cieľom je overiť, či cudzie rozhodnutie spĺňa všetky požadované formálne náležitosti. Podľa nariadenia rozsudok vydaný v členskom štáte sa uznáva v ostatných členských štátoch automaticky; príslušný súd členského štátu vydá rozhodnutie, ktorým vyhlási cudzie rozhodnutie za vykonateľné, ihneď po splnení formálnych náležitostí podľa čl. 53 a 54 nariadenia, teda po predložení takého vyhotovenia cudzieho rozsudku, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti, ako aj osvedčenia o jeho vykonateľnosti. Postup pri podaní návrhu, ako aj samotné konanie o ňom sa potom spravuje príslušnými procesnými ustanoveniami toho členského štátu, v ktorom sa žiada o výkon cudzieho rozsudku, pričom príslušný súd skúma iba splnenie formálnych náležitostí návrhu, rozhodnutie po vecnej stránke nepreskúma. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že procesný úspech osoby, ktorá žiada vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia na území iného členského štátu, je determinovaný splnením procesnej povinnosti predložiť v konaní perfektný návrh, ktorým sa má na mysli taký, ktorý spĺňa formálne náležitosti požadované nariadením (čl. 41 v spojení s čl. 53 a 54 Nariadenia Brusel I).

18. Ústavný súd Slovenskej republiky považuje rozhodnutie vydané v konaní o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia za rozhodnutie vo veci samej. V náleze z 21. mája 2021 sp. zn. IV. ÚS 13/2021 publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky z roku 2021 pod č. 32 (ZNUÚS 32/2021) dospel k záveru, že „vecou samou“ treba rozumieť aj vyriešenie uznania vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, pretože sa tu posudzujú otázky procesného práva - predpoklady uznania vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, ktoré môže následne slúžiť ako podklad pre nútený výkon - exekúciu. Dodal, že uznesením odvolacieho súdu sa konanie o tejto veci právoplatne končí.“

19. V konaní o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozsudku zainteresovaný účastník žiada - zjednodušene povedané - o uznanie cudzieho exekučného titulu za vykonateľný na území Slovenskej republiky. Zmyslom a základným cieľom konania podľa čl. 38 a nasl. Nariadenia Brusel I je overiť, či rozhodnutie iného členského štátu vo veci samej spĺňa formálne požiadavky, aby bolo možné následne umožniť nútený výkon práva z neho vyplývajúceho v exekučnom konaní na území Slovenskej republiky. Uvedenému potom zodpovedná aj značne formálny procesný postup súdu, ktorý v počiatočnej fáze konania skúma iba splnenie formálnych náležitostí, pričom účastník, proti ktorému návrh smeruje, nemá o konaní vedomosť, a dozvie sa o ňom až momentom doručenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Až v prípadnom odvolacom konaní môže proti uznaniu vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia uplatniť „námietky“, rovnako až v tomto štádiu konania možno cudzie rozhodnutie preskúmať z hľadiska existencie niektorého z dôvodov odopretia uznania podľa čl. 34 a 35 nariadenia.

20. V prípade konania o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozsudku sa vecou samou má na mysli práve posúdenie formálnych náležitostí cudzieho rozhodnutia. Zároveň, toho, kto má záujem o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia na území iného členského štátu, zaťažuje procesná povinnosť predložiť také vyhotovenie cudzieho rozhodnutia, pri ktorom nie sú pochybnosti o jeho pravosti (čl. 40 ods. 3 v spojení s čl. 53 nariadenia). Ak si navrhovateľ túto svoju procesnú povinnosť nesplní, a to ani dodatočne na výzvu súdu na odstránenie nedostatkov podania, nedávalo by žiaden zmysel pripustiť opätovné konanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti totožného cudzieho

rozhodnutia, pretože by tým došlo k porušeniu zásady ne bis in idem.

21. Význam práva na spravodlivý proces podľa judikatúry ESLP i práva na súdnu ochranu v judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky predstavuje akýsi základný ochranný štít pre účastníkov civilného súdneho konania. Jedným z jeho aspektov je aj „právo na súd“ - právo na meritórne rozhodnutie predloženej veci. Právo na súd ale nie je absolútne a pripúšťa isté obmedzenia, lebo samotná jeho povaha vyžaduje právnu úpravu na úrovni štátu, ktorý má v tomto ohľade určitý priestor pre uváženie. Tieto obmedzenia však nemôžu vylúčiť alebo obmedziť prístup osoby k súdu takým spôsobom, alebo v takej miere, že by došlo k zásahu do samej podstaty tohto práva (napr. Kohlhofer a Minárik proti Českej republike, rozsudok ESLP, 15.október 2009, č. 32921/03, č. 28464/04, č. 5344/05, § 90).

22. Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z obsahu tohto práva ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

23. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti.

24. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

25. Dovolací súd, dbajúc na to, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil.

26. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľky nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho závery by boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nelogické, odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne jasne a vyčerpávajúco reagoval na všetky podstatné námietky dovolateľky a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, resp. svojvoľné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP v tomto smere nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

27. Dovolateľka tvrdí, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a naplnená vada v zmysle § 420 písm. f) CSP tým, že podľa odvolacieho súdu existujú pochybnosti o pravosti údajov v Osvedčení z 9. septembra 2016, ktoré žalobkyňa predložila spolu s Cudzím rozhodnutím.

28. Na vyhlásenie vykonateľnosti súdneho rozhodnutia v zmysle Nariadenia Brusel I je potrebné, aby žalobca predložil také rozhodnutie a v takom vyhotovení, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti t. j. rozhodnutie, ktoré nevyvoláva pochybnosti o jeho pravosti a pravosti údajov v ňom

obsiahnutých. Za týmto účelom účastník, ktorý žiada o vyhlásenie vykonateľnosti predloží aj osvedčenie vydané súdom alebo príslušným orgánom členského štátu pôvodu vydané so štandardnou formuláciou uvedenou v prílohe V Nariadenia Brusel I (čl. 53 ods. 2 v spojení s čl. 54 nariadenia). Osvedčenie podľa predchádzajúcej vety, ale nie je spôsobilé odstrániť prípadné pochybnosti o pravosti údajov obsiahnutých v predložennom rozhodnutí, ak tieto údaje zo samotného osvedčenia nevyplývajú alebo ak z osvedčenia nie je zrejmé, že sa vzťahuje k preloženému súdnemu rozhodnutiu.

29. Jednou z formálnych náležitostí, ktorú súd skúmal je existencia osvedčenia podľa čl. 54 a prílohy V Nariadenia. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd preskúmal obsah Osvedčenia a z neho zistil, že predložené Osvedčenie zo dňa 9. septembra 2016 trpí formálnymi nedostatkami. Príloha V Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 obsahuje vzor Osvedčenia podľa čl. 54 a 58 Nariadenia pre rozsudky a súdne zmiery. Zo vzoru je zrejmé, že pod bodom 4.4 má byť uvedený dátum doručenia písomnosti, ktorou sa začalo konanie, ak sa žalovaný konania nezúčastnil. Na Osvedčení zo dňa 9. septembra 2016 je však uvedený nečitateľný text písaný rukou, kde bol pôvodne uvedený dátum prečiarknutý a prepísaný na dátum 17. apríl 2014. Z uvedeného mal odvolací súd dôvodnú pochybnosť o pravosti údajov uvádzaných v Osvedčení. Zo samotného textu Osvedčenia je zrejmé, že P. Z. sa osobne konania nezúčastnil. Taktiež zavádzajúcim a pochybným sa odvolaciemu súdu javil aj bod 4.5 Osvedčenia, kde je lehota na splnenie povinnosti určená 14 dní od dátumu tohto nariadenia, pričom je číslo prečiarknuté a prepísané rukou na 21 dní. Uvedené pochybnosti neodstránil ani úradný preklad Osvedčenia, ktorý údaje obsahuje. Dátum doručenia písomnosti, ktorou sa začalo konanie, ak sa žalovaný konania nezúčastnil je podstatnou a nevyhnutnou náležitosťou Osvedčenia, preukazujúcu vedomosť žalovaného o konaní, ktorého výsledkom je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie ukládajúce účastníkom povinnosť tak, aby žalovaný mohol v základnom konaní využiť na svoju obranu všetky procesné prostriedky, ktoré mu príslušný predpis členského štátu poskytuje, ako aj jednoznačnosť vydaného rozhodnutia zaväzujúceho na plnenie, čo nie je možné prehliadnuť.

30. Obdobné formálne nedostatky Osvedčenia boli predmetom súdneho konania predloženého tou istou žalobkyňou v inom konaní (vedenom voči inému žalovanému - B. P.), ktoré už raz konštatoval aj dovolací súd (uznesenie z 28. februára 2018 sp. zn. 2Cdo/149/2017) a od jeho záveru sa neodchýlil ani Ústavný súd Slovenskej republiky (uznesenie z 15. novembra 2018 sp. zn. IV. 582/2018-29), ktorý upriamil na povinnosť žalobkyne (tej istej) predložiť také vyhotovenie cudzieho rozhodnutia, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti.

30.1. Dovolací súd vo svojom uznesení uviedol: „Na vyhlásenie vykonateľnosti súdneho rozhodnutia v zmysle Nariadenia Brusel I je potrebné, aby žalobca predložil také rozhodnutie a v takom vyhotovení, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti t. j. rozhodnutie, ktoré nevyvoláva pochybnosti o jeho pravosti a pravosti údajov v ňom obsiahnutých. Za týmto účelom účastník, ktorý žiada o vyhlásenie vykonateľnosti predloží aj osvedčenie vydané súdom alebo príslušným orgánom členského štátu pôvodu vydané so štandardnou formuláciou uvedenou v prílohe V Nariadenia Brusel I (čl. 53 ods. 2 v spojení s čl. 54 nariadenia). Osvedčenie podľa predchádzajúcej vety, ale nie je spôsobilé odstrániť prípadné pochybnosti o pravosti údajov obsiahnutých v predložennom rozhodnutí, ak tieto údaje zo samotného osvedčenia nevyplývajú alebo ak z osvedčenia nie je zrejmé, že sa vzťahuje k preloženému súdnemu rozhodnutiu.“(uznesenie z 28. februára 2018 sp. zn. 2Cdo/149/2017)

30.2. Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť odmietol uznesením z 15. novembra 2018 sp. zn. IV. 582/2018-29, v ktorom uviedol: „Ústavný súd po preskúmaní sťažnostnej argumentácie a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že dovolací súd pri meritórnom dovolacom prieskume preskúmal rozhodnutia všeobecných súdov nižšej inštancie po právnej i skutkovej stránke, pričom presvedčivým a vyčerpávajúcim spôsobom svoje závery odôvodnil. Dovoláním napadnuté uznesenie krajského súdu vyhodnotil najvyšší súd ako vecne správne, keď sa stotožnil s názorom krajského (aj okresného) súdu o tom, že sťažovateľ si nesplnil povinnosť predložiť také vyhotovenie cudzieho rozhodnutia, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti podľa čl. 53 ods. 1 nariadenia Brusel I.,,

30.3. Ústavný súd ďalej potvrdil predloženie rozhodnutia, ktoré nespĺňalo požiadavky na preukázanie jeho pravosti a uviedol: „najvyšší súd presvedčivo zrekapituloval skutkový stav relevantne spochybňujúci, že cudzie rozhodnutie bolo sťažovateľom predložené v takom vyhotovení, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti (prepísaný dátum rozhodnutia, lehota na úhradu pohľadávky, rukou dopísaný neúplný dátum splatnosti a rukou dopísaná nečitateľná veta na spodnej časti strany cudzieho rozhodnutia, ktorá nebola obsiahnutá ani v úradnom preklade rozhodnutia, pozn.).“

31. Dovolací súd sa tak stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že v žalobkyňou predloženom Cudzom rozhodnutí je už na prvý pohľad zrejmé, že bol jednak prepísaný dátum rozhodnutia (16. apríla 2014 prepísaný na 17. apríl 2014), lehota na úhradu pohľadávky (zo 14 dní na 21 dní) a dovolací súd tiež poukazuje na rukou dopísané údaje na vrchnej strane cudzieho rozhodnutia. Z predloženého vyhotovenia cudzieho rozhodnutia ani osvedčenia nie je možné zistiť, kto a z akého dôvodu uvedené údaje dopisoval, resp. prepisoval, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti o pravosti cudzieho rozhodnutia, resp. pravosti údajov v ňom uvedených, pričom tieto údaje zároveň bránia materiálnej vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. Uvedené pochybnosti rozhodne neodstránil ani úradný preklad cudzieho rozhodnutia, ktorý údaj obsahuje. Navyše ak dovolateľ v dovolaní poukazuje na úradný preklad ako doklad, v ktorom je uvedený úplný dátum, v danom prípade pochybnosti úradným prekladom prekonané neboli.

32. Dovolateľka tvrdí, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a naplnená vada v zmysle § 420 písm. f) CSP tým, že podľa odvolacieho súdu žalovanému nebola dňa 16. januára 2014 doručená písomnosť, ktorou sa začalo konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie Cudzieho rozhodnutia, v dôsledku čoho žalovaný nemohol podať voči rozhodnutiu, ktorým britský súd schválil povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni vymáhanú sumu, námietky, ktorých nepodanie bolo napokon dôvodom vydania Cudzieho rozhodnutia. Dovolací súd má za to, že odvolací súd v bode 30 napadnutého rozhodnutia správne odôvodnil, že z vykonaného dokazovania mal jednoznačne zistené, že žalovanému neboli doručené písomnosti cudzieho rozhodnutia, súdu sa vrátila neprevzatá zásielka v odbernej lehote s vyznačeným dátumom 16. január 2014. Vzhľadom k tejto skutočnosti, žalovaný voči vydanému rozhodnutiu, ktorým schválil povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 724.720,27 GBP ako náhradu nákladov v konaní vedenom Vrchným súdom v Londýne pod sp. zn. 6678/2008 o likvidáciu spoločnosti GBI INVESTMENTS LIMITED, číslo spoločnosti 03137619, ktorého nebol ani účastníkom, nemohol podať námietky, ktorých nepodanie bolo dôvodom vydania Osvedčenia o nákladoch sp. zn. DCC/000107/14 zo dňa 17. apríla 2014, vydaného Vrchným súdom v Londýne, Súdom Lorda kancelára, Kráľovským súdnym dvorom Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a zaviazanie žalovaného na ich úhradu. Rozhodnutie anglického súdu bolo jednoznačne vydané bez účasti zaviazaného účastníka v konaní, rozhodnutie bolo vydané bez jeho vedomia a prítomnosti, nebol mu doručený návrh na začatie konania, predvolanie na pojednávanie, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a účinne obhajovať svoje práva, čo je ďalším dôvodom vylučujúcim uznanie a vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia pre rozpor s verejným poriadkom pre kolíziu s ochranou základných práv žalovaného.

33. Dovolací súd má za to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí správne odôvodnil, že žalobkyňa v tomto konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, že bol žalovaný riadne predvolaný na pojednávanie, resp. že mu bol doručený návrh na začatie konania a mal možnosť sa k nemu vyjadriť, nepreukázal, že mu nebola odňatá možnosť konať pred súdom, že by mu bolo doručené rozhodnutie v súlade s Nariadením Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 1393/2007, že by bol poučený o možnosti podať proti rozhodnutiu opravný prostriedok. Z uvedeného bolo zrejmé, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie správnym smerom, nevyvodil z neho správne závery a vec napokon nesprávne posúdil.

34. Dovolateľka ďalej v dovolaní uviedla, že sa odvolací súd pri vydávaní uznesenia dopustil vady zmätočnosti aj tým, že neuplatnil postup podľa § 382 CSP. Odvolací súd tak zaťažil konanie vadou zmätočnosti aj tým, že nenariadil pojednávanie v predmetnej veci podľa § 385 CSP.

35. Z ustanovenia § 385 ods. 1 CSP zároveň a contrario vyplýva, že odvolací súd, ak nepovažuje za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nemusí pojednávanie nariaďovať. Či v konkrétnom

případe je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je vecou posúdenia odvolacieho súdu a nie strán sporu. Odvolací súd v prejednávacom spore ustálil, že súd prvej inštancie správne ustálil skutkový stav preukazujúci relevantné okolnosti, a preto vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania. K zmene skutkového stavu by došlo v tom prípade, ak by odvolací súd vychádzal z iných skutkových okolností ako súd prvej inštancie, čo však nebol tento prípad. Keďže v danom prípade sa odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania v danej veci nevyžadoval dôležitý verejný záujem (existencia dôležitého verejného záujmu je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov sporových strán mohla byť významná i pre iné subjekty, o ktorý prípad v preskúmvanej veci nešlo), rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania bolo postupom, ktorý bol v súlade so zákonom (§ 385 ods. 1 CSP).

36. K dovolacej argumentácii dovolateľky najvyšší súd v prvom rade uvádza, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10, 9Cdo/248/2021) alebo prekvapivosťou rozhodnutia, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

37. V súvislosti s uplatnenou námietkou dovolateľky o pochybení odvolacieho súdu v procese dokazovania je súdna prax najvyššieho súdu jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

38. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

39. Dovolací súd poukazuje, že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

40. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

41. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

42. Čo sa týka námietky nevykonania dokazovania pred odvolacím súdom, tam dovolací súd nevzhliadol porušenie práva na spravodlivý súdny proces, pretože odvolací súd nespochybnil správnosť zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, naopak z neho vychádzal, ale to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym právnym záverom. V takom prípade nemá odvolací súd povinnosť opakovať, prípadne doplniť dokazovanie (§ 384 ods. 1 CSP a contrario). V postupe krajského súdu nedošlo k aplikácii iného právneho predpisu a nejde ani o tzv. prekvapivé rozhodnutie. Odvolací súd tak postupoval v súlade aj s § 382 CSP, keď opakovane aplikoval ten istý právny predpis /nariadenia rady (ES) č. 44/2001/ a jeho totožné ustanovenia. Posúdenie formálnych náležitostí Osvedčenia bolo predmetom konania od počiatku, žalobkyňa sa k nemu vyjadrovala vo svojich podaniach, žalovaný sa vyjadroval vo svojich podaniach na rukou prepisovaný a dopisovaný text Osvedčenia a tiež, že Cudzie rozhodnutie nespĺňa podmienky na preukázanie pravosti na ktoré tiež žalobkyňa reagovala. Žalobkyňa mala dostatočný priestor na to, aby sa vyjadrila, právne argumentovala, bola plne oboznámená s námietkami predkladanými žalovaným, ako aj so závermi krajského súdu v uznesení z 9. júna 2021 č. k. 64Ecud/40/2016-574.

43. Dovolací súd navyše v súvislosti s predmetom konania poukazuje na aplikáciu výhrady verejného poriadku členského štátu (týmto sa pomerne rozsiahlo zaoberal okresný súd v uznesení z 9. júna 2021 č. k. 64Ecud/40/2016-628) zabezpečujúceho ochranu domáceho právneho poriadku pred prenikaním takých účinkov použitia ustanovení cudzieho práva, ktoré by boli v rozpore s verejným poriadkom členského štátu. Výhrada verejného poriadku štátu, resp. verejnej politiky (v anglickom znení v oboch prípadoch „public policy“) členského štátu je zakotvená tak v Nariadení Rady (ES) č. 1346/2000 o konkurznom konaní, ako aj v Nariadení Brusel I. Podľa ustanovenia článku 26 nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000: Každý členský štát môže odmietnuť uznať konkurzné konanie začaté v inom členskom štáte, resp. vymáhať výkon súdneho rozhodnutia vyneseného v súvislosti s takýmto konaním, ak by účinky takéhoto uznávania alebo vymáhania boli v zjavnom rozpore s verejnou politikou tohto štátu, predovšetkým pokiaľ ide o jej základné zásady, ústavné práva a slobody jednotlivca. Podľa ustanovenia článku 34 ods. 1 Nariadenia Brusel I: Rozsudok sa neuzná, ak je uznanie v zjavnom rozpore s verejným poriadkom členského štátu, v ktorom sa o uznanie žiada. Úlohou orgánu prejednávajúceho súkromnoprávny spor s cudzím prvkom nie je hodnotiť obsah cudzieho práva. Orgány jedného štátu nemôžu analyzovať a hodnotiť právne predpisy cudzieho štátu a konštatovať, že taký, či iný predpis je v rozpore s jeho verejným poriadkom alebo že nespĺňa základné požiadavky kladené jeho verejným poriadkom. V rámci aplikácie výhrady verejného poriadku sa neskúma a nehodnotí právna norma cudzieho štátu, ale sa hodnotia účinky použitia tejto normy z hľadiska, či nebudú v rozpore s verejným poriadkom domáceho štátu; resp. sa hodnotia procesné účinky súvisiace s uznaním cudzieho rozhodnutia. Z hľadiska posudzovania výhrady verejného poriadku sú významné aj základné ľudské práva a slobody ako fundamentálne pravidlá, na ktorých dodržiavanie je potrebné bezpochyby vždy trvať a ktorých aplikáciu nemôžu vylúčiť, či ohroziť účinky cudzieho rozhodnutia, vyplývajúce z medzinárodných dohovorov, Ústavy SR a ostatných právnych predpisov. Konkrétne ustanoveniami siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy SR (právo na súdnu a inú právnu ochranu, pozri čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, 3 a 4, čl. 48 ods. 2) sa pretransformoval do ústavného práva Slovenskej republiky režim medzinárodných dohovorov o ľudských právach a základných slobodách, aj keď jeho systematika nie je zhodná so systematikou týchto dohovorov (II. ÚS 62/1999).

44. Podľa konštantnej rozhodovacej praxe Súdného dvora EÚ spadá rozhodovanie o tom, či určité

princípy predstavujú pravidlá (zásady) verejného poriadku do pôsobnosti daného členského štátu. Pritom pojem verejný poriadok je potrebné vykladať z pohľadu práva štátu, v ktorom sa má cudzie rozhodnutie vykonať. Je teda neprípustné zohľadňovať verejný poriadok iného štátu, ktorý by nepredstavoval zároveň základné zásady právneho poriadku štátu uznania (výkonu) rozhodnutia.

45. Najvyšší súd poukazuje na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veciach C-341/04, Eurofoosd IFSC Ltd (článok 26 nariadenia č. 1346/2000 o konkurznom konaní) a C-7/98 Dieter Krombach proti André Bamberski, z ktorých vyplýva právo na spravodlivý súdny proces ako garantovaný všeobecný princíp komunitárneho práva, ktorého základnou súčasťou je možnosť každého žalovaného byť zastúpený právnym zástupcom. Z uvedených rozhodnutí tiež vyplýva jednoznačný príkaz pre členské štáty odmietnuť uznanie cudzieho rozhodnutia v prípade porušenia práva na obhajobu ako základného práva vyplývajúceho z ústavných princípov/tradií členských štátov. A aj keď je v pôsobnosti orgánov členských štátov určiť obsah „verejného poriadku“, toto právo (na obhajobu) musí byť vždy chránené klauzulou o výhrade verejného poriadku. Inak povedané uznanie rozhodnutia, ktoré neobstojí z hľadiska ochrany základných práv, by bolo v rozpore s verejným poriadkom a v konečnom dôsledku aj s ústavným poriadkom (Nález Ústavného súdu ČR, ÚS 709/05; Rozsudok ESD: C-38/98 Régie Nationale des Usines Renault SA v. Mexicar Spa a Orazio Formento).

46. Dovolateľka v dovolaní poukázala na iné súvisiace konanie vedené na dovolacom súde pod sp. zn. 9Cdo/114/2021, v ktorom sa navrhovateľ - Q. J. K., likvidátor GBI INVESTMENTS LIMITED v likvidácii (konkurze) domáhal voči P. Z. vyhlásenia vykonateľnosti iného rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne, a to rozhodnutia zo dňa 7. augusta 2012, č. k. DCC/000213/2012 (o trovách). V tomto konaní bol uznesením zo dňa 4. marca 2016, č. k. 63Ecud/47/2015-82, návrh navrhovateľa zamietnutý, a Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. apríla 2017, sp. zn. 21CoE/254/2016 toto rozhodnutie potvrdil. Krajský súd uviedol, že záver súdu prvej inštancie považuje za správny, že osvedčenie o pravosti rozhodnutia nemá potrebné formálne náležitosti pretože v ňom absentuje údaj o tom, kedy bol návrh na začatie konania žalovanému doručený a tiež údaj kto má trovy uhradiť. Najvyšší súd uznesením z 29. novembra 2018 sp. zn. 6Cdo/167/2017 na dovolanie navrhovateľa zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajskému súdu vytýkal, že nenariadil ústne pojednávanie, kde by vypočul žalovaného aj žalobcu a dal mu možnosť zaujať stanovisko k tvrdeniam žalovaného a nevykonal navrhovateľom navrhované listinné dôkazy s odôvodnením, že mal žalobca tieto dôkazy predložiť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Krajský súd opätovne rozhodol uznesením z 30. júna 2020 sp. zn. 21CoE/51/2019 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil s odôvodnením, že procesným predpisom je v predmetnej veci Exekučný poriadok, ktorý predpokladá nariadenie pojednávania len za predpokladu, že je nevyhnutné na vykonanie dôkazov alebo objasnenie veci. Nariadenie pojednávania by nezmenilo nič, čo by absentujúci údaj na Osvedčení dokázalo nahradiť a preto v tejto výslovne formálnej časti súdneho konania odvolací súd vec pojednávaním neprejednal. Dovolací súd uznesením zo 14. júna 2021 sp. zn. 9Cdo/114/2021 opätovne rozhodol tak, že sa v rámci preskúmania dovolania podaného podľa § 420 písm. f) CSP k právnomu posúdeniu veci nevyjadroval a uznesenie odvolacieho súdu zrušil len z dôvodu existencie vady zmätočnosti spočívajúcej v nerešpektovaní kasačnej záväznosti predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu, pričom krajskému súdu uložil povinnosť nariadiť pojednávanie a vykonať na ňom dôkazy preukazujúce doručenie cudzieho rozhodnutia odporcovi, resp. ďalšie skutočnosti na účely posúdenia opodstatnenosti návrhu navrhovateľa a námietok odporcu; čo však zakladá situáciu právne a procesne odlišnú ako v predmetnej veci.

47. Dovolací súd uvádza, že v tomto inom súvisiacom konaní (sp. zn. 9Cdo/114/2021) uvádzanom dovolateľkou sa odvolací súd sa na jednej strane stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že Vrchný súd v Londýne nemohol vydať osvedčenie o pravosti (vykonateľnosti) rozhodnutia č. k. DCC/000213/2012 zo dňa 7. augusta 2012 o trovách konania, vydaného v konkurznom konaní, pretože Nariadenie Brusel I sa v zmysle čl. 1 ods. 2 písm. b) na toto konanie nevzťahuje a na strane druhej v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia posudzoval námietky navrhovateľa a odporcu z hľadiska jednotlivých článkov tohto nariadenia. Pokiaľ totiž odvolací súd dospel (rovnako ako súd prvej inštancie) k (nesprávnomu) záveru, že Nariadenie Brusel I v znení účinnom do 10. januára 2015 nebolo možné v zmysle č. 1. ods. 2 písm. b) v danom prípade aplikovať, (a preto Vrchný súd v Londýne nebol

oprávnený vydať osvedčenie o pravosti predmetného rozhodnutia o trovách konkurzného konania, ktoré tvorí formálnu náležitosť návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne zo dňa 7. 8. 2012, č. k. DCC/000213/2012 na území Slovenskej republiky), tak bolo v rozpore s týmto záverom následné posudzovanie námietok navrhovateľa a odporcu z hľadiska článkov 38 až 54 a čl. 34 a 35 tohto nariadenia, a teda jeho aplikácia. Nepresvedčivosť odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu bola daná aj z toho dôvodu, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol podľa akej právnej normy sa mal navrhovateľ domáhať vyhlásenia vykonateľnosti vyššie uvedeného rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne o trovách konkurzného konania zo dňa 7. augusta 2012, ak aplikácia Nariadenia Brusel I bola podľa jeho názoru v danom prípade vylúčená.

48. Dovolací súd obiter dictum uvádza, že dovolateľka mala predložiť také rozhodnutie a v takom vyhotovení, ktoré by spĺňalo požiadavky na preukázanie jeho pravosti t. j. rozhodnutie, ktoré nevyvoláva pochybnosti o jeho pravosti a pravosti údajov v ňom obsiahnutých (prepísané/dopísané údaje). Za týmto účelom ak žiada o vyhlásenie vykonateľnosti predloží aj osvedčenie vydané súdom alebo príslušným orgánom členského štátu pôvodu vydané so štandardnou formuláciou uvedenou v prílohe V Nariadenia Brusel I (čl. 53 ods. 2 v spojení s čl. 54 nariadenia). Osvedčenie podľa predchádzajúcej vety, ale nie je spôsobilé odstrániť prípadné pochybnosti o pravosti údajov obsiahnutých v predloženom rozhodnutí, ak tieto údaje zo samotného osvedčenia nevyplývajú alebo ak z osvedčenia nie sú zrejmé. Cudzie rozhodnutie bolo dovolateľkou predložené v takom vyhotovení, ktoré nespĺňalo požiadavky na preukázanie jeho pravosti. Z predloženého vyhotovenia Cudzieho rozhodnutia ako aj z Osvedčenia nie je možné zistiť kto a z akého dôvodu uvedené údaje dopisoval resp. prepisoval, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti o pravosti cudzieho rozhodnutia resp. pravosti údajov v ňom uvedených, pričom tieto údaje zároveň bránia materiálnej vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. Ak dovolateľka poukazuje na úradný preklad ako doklad, v ktorom je uvedený úplný dátum, v danom prípade pochybnosti úradným prekladom prekonané neboli. Dovolací súd akcentuje, že dovolateľka bola v konaní zastúpená advokátom, ktorý musí byť znály predmetu o ktorom sa rozhoduje, aké podklady a v akom vyhotovení nevzbudzujúcom pochybnosti o ich pravosti je nutné v súvislosti s návrhom na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia podľa Nariadenia Brusel I predložiť, ako aj dôsledkov, ktoré nastanú v prípade, že k návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti nebudú dodané všetky podklady pre rozhodnutie súdu. Dovolací súd tiež dodáva, že v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil takú interpretáciu Nariadenia Brusel I, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu, resp. zásad, na ktorých stojí rozhodovanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia na území iného členského štátu. Len to, že žalobkyňa sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje samo osebe na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

49. S poukazom na vyššie uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné a preto ho v zmysle ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol.

50. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

51. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.